

MARCO

DE KOK VAN DE UILENBURCHT

Geschreven door J.M. JANSSEN

Bewerkt door P.J. JANSSEN

EERSTE DRUK

Van deze auteur verschenen ook:

De avonturen van Moeloe

De cowboy met het zwarte masker

ISBN PAPERBACK: 978.94.021.0770.8

ISBN E-BOEK: 978.94.021.9967.3

NUR 280

© J.M. Janssen 1963

© P.J. Janssen 2019

Omslag: Shutterstock

Vormgeving omslag: P.J. Janssen

Omslag tekst: J.K. Janssen – van der Heiden / P.J. Janssen

Vormgeving inhoud: P.J. Janssen

Eindredactie: J.K. Janssen – van der Heiden / Diana van Santen – de Bruijn, P.J. Janssen

Illustraties: Shutterstock

www.marcodekok.nl

www.facebook.com/marcodekokvandeuilburcht

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd of openbaar gemaakt door middel van druk, digitaal of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of de rechthebbenden.

VOORWOORD VAN DE AUTEUR

De inhoud van dit boek biedt een gezonde spanning, een veroordeling van het onrecht en waardering voor een gewone kleine man, Marco, handelsreiziger en kok die een sympathieke en bescheiden held blijkt te zijn, die het recht doet zegevieren.

J.M. JANSSEN

NOG EEN WOORD VOORAF

Het was in mijn vroege jeugd dat mijn vader vertelde dat mijn opa, naast schoolmeester, in het Zuid-Hollandse Voorschoten ook kinderboekenschrijver was. Helaas is mijn opa in juli 1979 overleden en heb ik hem nooit gekend. Mede hierdoor hebben zijn kinderboeken mij altijd buitengewoon gefascineerd. Gelukkig heeft mijn vader van alle boeken een exemplaar van mijn opa gekregen zodat ik in mijn jeugd deze boeken heb kunnen lezen.

Marco, de kok van de Uilenburcht is uitgegeven in 1963 als deel 16 van de kinderboekenreeks 'Jonge wereld'. Daarnaast werd het veel op basisscholen gelezen als onderdeel van het lespakket.

Toen ik bij toeval bij een antiquariaat een exemplaar van Marco, de kok van de Uilenburcht tegenkwam was het mij direct duidelijk dat dit leuke, grappige en spannende verhaal het verdient om gelezen te worden door de hedendaagse jeugd. Het originele verhaal van Marco, de kok van de Uilenburcht zoals geschreven door mijn opa stamt zoals gezegd uit 1963. In deze tijd werd in Nederland een andere spreek- en schrijftaal gebruikt. Ik heb, om de leesbaarheid te verbeteren, een aantal wijzigingen in het boek aangebracht. Steeds heb ik als uitgangspunt gebruikt dat het originele verhaal zo veel mogelijk intact gelaten moest worden. Veel leesplezier gewenst!

Patrique Janssen
Hardenberg, najaar 2019

INHOUDSOPGAVE

- 1.** Een eenzame reiziger
- 2.** De roofridder van de Uilenburcht
- 3.** Overval op de Vredeburcht
- 4.** In de kerkers van de Uilenburcht
- 5.** Een nachtelijke samenzwering
- 6.** Wat gebeurt er op de Vredeburcht?
- 7.** De nachtelijke bezoeker
- 8.** De vlucht in de ondergrondse gang
- 9.** In handen van rovers
- 10.** Opgehangen aan de hoogste boom
- 11.** Een jachtpartij met vreemde afloop
- 12.** De vijand dringt de burcht binnen
- 13.** De vlucht uit de Uilenburcht
- 14.** Gevaarlijk spel
- 15.** Ridder Boudewijn belegert de burcht
- 16.** De ontvoering
- 17.** Overwinnen of sterven!
- 18.** Eindelijk vrede!

1. Een eenzame reiziger

Het was een vreselijke stormnacht. Het gekraak van vallende takken overstemde het geluid van de ratelende donder. De bomen trilden en bogen ver door onder de heftige vlagen van de storm. Aan de voet van een eik zat een jongeman. Hij was nat, rillerig en moe. Hij leunde met zijn rug tegen de stam. Zijn voeten had hij op een kist gezet. Met beide handen onder zijn kin, keek hij voor zich uit. Zijn felle ogen probeerden een opening te vinden in de duisternis om hem heen. Maar de lucht was grauw en vol van overdrijvende wolkenvelden. Bij een kletterende blikseminslag hief hij plotseling zijn hoofd op. En ineens zag hij in een flits van een seconde, wat hij al zo lang zocht. Hij had heel vaag de omtrekken van een burcht gezien. En dat betekende onderdak, warmte en misschien wel een goede maaltijd. Want hij was uitgehongerd.

Dit prettige vooruitzicht gaf de zwervende jongeman weer moed om zijn tocht voort te zetten. Het duurde niet lang of hij stond voor een groot en somber kasteel. De ophaalbrug was omhoog. Hoe kon het ook anders in deze onrustige tijd.

De ridders waren onophoudelijk met elkaar in oorlog. De wegen en bossen werden door rondtrekkende roversbendes onveilig gemaakt. Maar boven in de toren brandde licht. En waar licht is, daar zijn mensen. Hij hield de kletsnatte kist nog steeds stevig onder zijn arm. Was hij misschien bang dat hij de kist zou verliezen? Hij zette hem in het natte gras. Toen bracht hij beide handen naar de mond en begon uit alle macht te roepen. Maar de gierende storm overstemde zijn geschreeuw. Plotseling werd hij opgeschrikt door woest geblaf van honden. Ze stoven woedend op hem af. Marco dacht dat zijn laatste uur geslagen had.

Tot zijn verbazing maakte de dieren echter helemaal geen aanstalten om tot de aanval over te gaan. Ze bleven alleen luid blaffend en grommend in een kring om hem heen lopen.

Toen werd de ophaalbrug neergelaten en een ruiter kwam in galop naar buiten gereden. ‘Zo, wat zoek je hier op dit late uur?’ ‘Och, heer! Ik zoek een onderkomen voor de nacht, meer vraag ik niet’, antwoordde Marco.

‘Deze burcht is geen herberg. Als we alle zwervers onderdak moeten geven, dan kunnen we wel aan de gang blijven. Waar kom je vandaan?’ ‘Van overal en nergens, heer. Ik zwerf van de ene burcht naar de andere. Ik kom ook veel op boerderijen. Ik probeer zo mijn handelswaar aan de man te brengen. Misschien...’. ‘Ja, hou maar op! Die praatjes kennen we wel’. Maar toen hij de natte kist zag zei hij: ‘Dus toch een handelsreiziger! Nou, vooruit je boft. In dit hondenweer kun je niet buiten blijven. Ga maar naar de poortwachter. Zeg hem dat Klaas je gestuurd heeft. Misschien heeft hij nog wel een plaatsje voor je. Maar denk er om, morgen voordat de zon opkomt, moet je verdwenen zijn’.

De ruiter floot de honden en wendde zijn paard. Marco bleef alleen achter. Hij was blij dat het zo goed was afgelopen. Hij liep de ophaalbrug over. De poortwachter stond hem al op te wachten. ‘Hoe later op de avond hoe schoner het volk’, mompelde deze, toen hij de verkleumde reiziger op hem toe zag komen. ‘Beste man’, zei Marco, ‘ik ben voor vannacht al tevreden met een klein plaatsje bij het vuur. Meer vraag ik niet’. De poortwachter mompelde wat en ging Marco voor naar de torenkamer.

Toen de twee mannen even later rondom het houtvuur zaten, vroeg Marco: ‘Waar ben ik hier eigenlijk?’ Zo’, antwoordde de poortwachter, ‘jij bent dus een vreemdeling!’

Hij keek lang naar de kist, die Marco in een hoek van het vertrek had neergezet. Van de kist keek hij toen weer onderzoekend naar Marco. ‘Je zult wel honger hebben en eerst wat willen eten. Daarna kunnen we verder praten. Want ik denk, dat wij nog wel het een en ander te bespreken hebben’.

Daarbij keek de poortwachter weer naar de grote kist die een grote aantrekkingskracht op hem scheen uit te oefenen. Hij kwam bij het vuur terug met een kom dikke soep. ‘Dit is nog over van vanmiddag en zal wel smaken denk ik. Je hebt zeker vandaag nog niets gegeten?’ Zonder het antwoord af te wachten, liep hij naar de tafel. Hij bracht een schaal met vlees mee.

‘Dus jij zou willen weten, waar je terecht bent gekomen? Wil jij beweren dat je nog nooit van de Uilenburcht hebt gehoord?’ Marco haalde zijn schouders op. Hij besteedde meer aandacht aan de soep en de vette brokken vlees, dan aan het gepraat van de poortwachter. ‘Nog nooit gehoord van ridder Boudewijn?’ Ging de man onverstoobar verder. Weer moest Marco het antwoord schuldig blijven. ‘Maar waar kom je in ‘s hemelsnaam vandaan? Iedereen kent toch de ridder van de Uilenburcht? Aan die kist te zien ben je een handelsreiziger. Vertel eens wat over jezelf. Van slapen zal vannacht toch niet veel komen. Die vreselijke storm houdt ons wel wakker!’ ‘Mijn geschiedenis is veel te lang om hem helemaal te vertellen’, antwoordde Marco, die het vet van zijn vingers aflikte. ‘Maar in het kort komt het hierop neer: ik was vroeger in dienst bij graaf Bertrand. Hij woonde op de Vredeburcht. Dat is heel wat dagen reizen hier vandaan. De Vredeburcht is een grote en machtige burcht. Graaf Bertrand was altijd heel goed voor ons. Maar alles veranderde toen zijn vrouw Mathilde stierf.

Zij was bij een val van haar paard zo ongelukkig terecht gekomen, dat zij nog maar enkele dagen leefde.

De graaf was ontroostbaar. Hij sloot zich op in de torenkamer. Alleen zijn beide kinderen, jonkvrouw Hilda en jonkheer Hugo mochten bij hem komen. Verder wilde hij niemand zien. En juist in die dagen namen de plundertochten van roofridder Diederik hand over hand toe.

Wij van de Vredeburcht vreesden ook het ergste voor de burcht. Graaf Bertrand luisterde niet naar onze waarschuwingen. Ik hielp toen de kok in de keuken. Op een kwade dag verscheen ridder Diederik met zijn rovers voor de poort. Het slot werd slecht bewaakt en aan versterkingen was niet gedacht. De aanvallers kregen dan ook weinig weerstand. En de enkeling, die de moed had om zich te verzetten, werd meedogenloos over de kling gejaagd. Ik mag van geluk spreken, dat ik kon ontkomen. Sindsdien ben ik aan het zwerven geslagen’.

De poortwachter had aandachtig geluisterd. ‘Je bent hier te gast bij ridder Boudewijn op zijn slot de Uilenburcht. Het is een heel vriendelijke en gulle heer, anders zou je nu hier niet zitten. Maar laat ik je verder uit de droom helpen. Die vriendelijke ridder gaat er vooral ‘s nachts op uit om te roven en te plunderen. En ik verzeker je, dat die ridder Diederik van jou, bij hem vergeleken maar een kleine jongen is. Tsjonge, tsjonge! In heel de omtrek is geen kasteel te vinden, of hij heeft er al een bezoek gebracht. Na afloop worden wij altijd rijkelijk bedeed. ‘Maar kom’, zei de poortwachter terwijl hij opstond, ‘laten we er samen maar eens op drinken. Wijn en bier is hier in overvloed’. De man vulde twee mokken tot aan de rand. ‘Voor vannacht ben je onder de pannen en dat heb je toch maar mooi te danken aan onze heer Boudewijn. Laten we dus op hem drinken!’ Dat liet Marco zich geen tweemaal zeggen. De wijn maakte hem warm vanbinnen. ‘Maar zeg eens makker’, begon de poortwachter even later. Zei je niet dat je als kok in de keuken had gewerkt?

Een koksmaat kunnen we hier nog best gebruiken. Onze oude kok Falco kan het werk alleen niet meer af. En geen wonder! Want we houden hier allemaal van veel eten en drinken. Vooral ridder